

[← назад на главни сајт Светосавље.орг](#)

БОГОСЛУЖБЕНИ ТЕКСТОВИ

ПРОЈЕКАТ САЈТА СВЕТОСАВЉЕ.ОРГ

[СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [НОТНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ДОМАЋЕ КЊИГЕ](#) ▾

НАСЛОВНА » [Свештене књиге \(Свето Писмо\)](#) » [Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија](#)

[« ПРЕТХОДНА СТРАНА](#) | 1 ... 6 | 7

[ћирилица](#) | [latinica](#)

13. септембар 2018.

Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија

[« САДРЖАЈ](#)

КЊИГА О СУДИЈАМА

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#)
[11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#)
[21](#)

1. *Племене Јудино започиње рат послје Исусове смрти. Сви Хананци су протјерани.*

1. А по смрти Исусовој *упиташе синови Израилеви Господа говорећи: Ко ће између нас ићи први на Хананеје да се бије с њима? [**Суд 20, 18.*]

2. И Господ рече: Јуда нека иде; ето, дао сам му земљу у руке.

3. А Јуда рече Симеону, брату својему: Хајде са мном на мој дио да се бијемо с Хананејима; пак ћу и ја ићи с тобом на твој дио. И пође Симеон с њим.

4. И изиде Јуда; и даде им Господ Хананеје и Ферезеје у руке, и побише их у Везеку десет тисућа људи.

5. Јер нађоше Адони-Везека у Везеку и ударише на њ, и побише Хананеје и Ферезеје.

6. И побјеже Адони-Везек, а они га потјераше и ухватише га, одсјекоше му палце у руку и у ногу.

7. Тада рече Адони-Везек: Седамдесет царева одсјеченијех палата у руку и у ногу купише што бјеше под мојим столом; како сам чинио, тако ми плати Бог. И одведоше га у Јерусалим, и ондје умрије.

8. Јер синови Јудини ударише на Јерусалим и узеше га, и исјекоше грађане оштријем мачем, а град сажегоше огњем.

9. *Потом изидоше синови Јудини да војују на Хананеје који живљаху у гори и на југу и у равни.

[**ИНав 11, 21.*]

10. И Јуда изиде на Хананеје који живљаху у Хеврону, а Хеврону бијаше пређе име *Киријат-Арва; и побише Сесаја и Ахимана и Галмаја. [**ИНав 15, 13, 14.*]

11. А одатле отидоше на Давиране, а Давиру прије бјеше име Киријат-Сефер.

12. И рече Халев: Ко савлада Киријат-Сефер и узме га, даћу му Ахсу, кћер своју за жену.

13. И узе га Готонило, син Кенезов, млађи брат Халевов; и даде му Ахсу, кћер своју, за жену.

14. И кад полагаше, наговараше га да иште у оца њезина поље; па скочи с магарца. А Халев јој

О БОГОСЛУЖЕЊУ

Заједничко богослужење Православној Цркви има се кроз читање и појање истинито учење Христово верни подстакну на молу покајање, а кроз лица и ј се представе спољашњи свештене историје који с нашег спасења савршени тако и после Рођења Хри

НАЈНОВИЈЕ

Царски Часови на Све Велики Петак

4. априла 2020.

Правило за читање Апостола Канона

14. јануара 2019.

Типик

10. јануара 2019.

Триоди

10. јануара 2019.

Србљак

10. јануара 2019.

Приватност - Услови

рече: Што ти је?

15. А она му рече: Дај ми дар; кад си ми дао сухе земље, дај ми и извора воденијех. И даде јој Халев изворе горње и изворе доње.

16. А и *синови Кенеја, таста Мојсијева, изидоше из града палмова са синовима Јудинијем у пустињу Јудину, која је на југу од Арада. И дошавши живљаху с народом. [*Суд 4, 11, 17.]

17. Потом изиде Јуда са Симеоном, братом својим, и побише Хананеје који живљаху у Сефату, и раскопаше га, и прозва се град *Орма. [*4 Мој 21, 3.]

18. И Газу узе Јуда с међама њезинијем, и Аскалон с међама његовијем, и Акарон с међама његовијем.

19. Јер Господ бјеше с Јудом, те освоји гору; али не изагна онијех који живљаху у долини, јер имаху *гвоздена кола. [*ИНав 17, 16, 18.]

20. И *дадоше Халеву Хеврон, као што бјеше заповједио Мојсије, а он изагна оданде три сина Енакова. [*ИНав 14, 9, 13.]

21. А *синови Венијаминови не изагнаше Јевусеја који живљаху у Јерусалиму, него Јевусеји осташе у Јерусалиму са синовима Венијаминовијем до овога дана. [*ИНав 15, 63; 18, 28.]

22. Изидоше и синови Јосифови на Ветиљ, и Господ бијаше с њима.

23. И уходише Ветиљ синови Јосифови, а име граду бјеше прије *Луз. [*1 Мој 28, 19.]

24. И уходе видјеше човјека који иђаше из града и рекоше му: Хајде, покажи нам куда ћемо ући у град, па ћемо ти учинити милост.

25. А он им показа куда ће ући у град; и исјекоше у граду све оштријем мачем, а онога човјека пустише са свом породицом његовом.

26. И отиде онај човјек у земљу Хетејску, и ондје сазида град и прозва га Луз; то му је име до данас.

27. А *Манасија не изагна становника из Вет-Сана и села његовијех, ни из Танаха и села његовијех, ни становника из Дора и села његовијех, ни становника из Ивлеама и села његовијех, ни становника из Мегида и села његовијех; и Хананеји стадоше живјети у тој земљи. [*ИНав 17, 11-13.]

28. А кад ојача Израил, удари на Хананеје данак, али их не изагна.

29. *Ни Јефрем не изагна Хананеја који живљаху у Гезеру, него осташе Хананеји с њим у Гезеру. [*ИНав 16, 10.]

30. Завулон не изагна становника из Китрона, ни *становника из Налола, него осташе Хананеји с њим, и плаћаху данак. [*ИНав 19, 15.]

31. Асир не изагна становника из Акона, ни становника из Сидона ни из Алава, ни из Ахазива, ни из Хелве, ни из Афика, ни из Реова,

32. Него Асир живљаше међу Хананејима, становницима оне земље, јер их не изагна.

33. *Нефталим не изагна становника из Вет-Семеса, ни становника из Вет-Аната, него живљаше међу Хананејима становницима оне земље; и становници у Вет-Семесу и у Вет-Анату плаћаху им данак. [*ИНав 19, 38.]

34. А Амореји притјешњаваху синове Данове у гори, и не дадијаху им слазити у долину.

35. И Амореји стадоше живјети у гори Ересу, у *Ајалону и у Салвиму; а кад осили рука дома Јосифова, плаћаше данак. [*ИНав 19, 42.]

36. А међа Аморејима бјеше од горе Акравимске, од стијене па навише.

2. *Непослушност и кајање, колебањост и казна синова Израилевих. Судије.*

1. И дође анђео Господњи од Галгала у Воким и рече: Извео сам вас из Мисира и довео вас у земљу за коју сам се заклео оцима вашим; и рекох: Нећу покварити завјета својега с вама довијека.

2. А *ви не хватате вјере са становницима те земље, олтаре њихове раскопајте. Али не послушасте гласа мојега. Шта сте то учинили? [*5 Мој 7, 2.]

3. Зато и ја рекох: *Нећу их одагнати испред вас, него ће вам бити као трње, и богови њихови биће вам замка. [*ИНав 23, 13.]

4. А кад изговори анђео Господњи ове ријечи свијем синовима Израилевијем, народ подиже глас свој и плака.

5. Зато прозваше оно мјесто Воким; и ондје принесоше жртве Господу.

6. А Исус распусти народ, и разидоше се синови Израилеви сваки на своје наслједство, да наслиједе земљу.

7. И *служи народ Господу свега вијека Исусова и свега вијека старјешина које живјеше дуго иза Исуса и које бијаху видјеле сва велика дјела Господња што учини Израилу. [*ИНав 24, 31.]

8. Али умрије Исус, син Навин, слуга Господњи, кад му бјеше сто и десет година.

9. И *погребоше га у међама наслједства његова у Тамнат-Аресу у гори Јефремовој са сјевера гори

Google search

Гасу. [*ИНав 24, 30.]

10. И сав онај нараштај прибра се к оцима својим, и наста други нараштај иза њих, који не познаваше Господа ни дјела која је учинио Израиљу.
11. И синови Израиљеви чинише што је зло пред Господом, и служише Валима.
12. И оставише Господа Бога оцаца својих, који их је извео из земље Мисирске, и пођоше за другим боговима између богова онијех народа који бијаху око њих, и клањаше им се, и разгњевише Господа.
13. И оставише Господа и служише Валу и Астаротама.
14. И разгњеви се Господ на Израиља, и даде их у руке људима који их плијењаху, и продаде их у руке непријатељима њиховијем унаоколо, и не могоше се више држати пред непријатељима својим.
15. Куда год полажаху, рука Господња бјеше против њих на зло, као што бјеше рекао Господ и *као што им се бјеше заклео Господ; и бијаху у великој невољи. [*3 Мој 26, 17; 5 Мој 28, 20.]
16. *Тада им Господ подизаше судије, који их избављаху из руку онијех што их плијењаху. [*Дан 13, 20.]
17. Али ни судија својих не слушаше, него чинише прељубу за другим боговима, и клањаше им се; брзо зађоше с пута којим идоше оци њихови слушајући заповијести Господње; они не чинише тако.
18. И кад им Господ подизаше судије, бијаше Господ са сваким судијом, и избављаше их из руку непријатеља њиховијех свега вијека судијина; јер се сажали Господу због њихова уздисања на оне који им криво чињаху и који их цвијељаху.
19. А кад судија умрије, они се враћаху опет и биваху гори од оцаца својих идући за боговима другим и служећи им и клањајући им се; не остављаху се дјела својих нити путова својих опаких.
20. Зато се распали гњев Господњи на Израиља, и рече: Кад је тај народ преступио мој завјет који сам заповједио оцима њиховијем, и не послушаше гласа мојега,
21. Ни ја нећу више ниједнога гонити испред њих између народа које остави Исус кад умрије,
22. *Да њима кушам Израиља хоће ли се држати пута Господњег а ходећи по њему, као што су се држали оци њихови, или неће. [*Суд 3, 1, 4.]
23. И Господ остави те народе и не изагна их одмах не предавши их у руке Исусу.

3. *Идолопоклонство и подјармљење синова Израиљевих. Ослобађају их судије Готонило, Аод и Самегар.*

1. А ово су *народи које остави Господ да њима куша Израиља, све оне који не знаху за ратове Хананске, [*Суд 2, 22.]
2. Да би барем натражје синова Израиљевијех знало и разумјело што је рат, барем они који од прије нијесу знали:
3. *Пет кнежевина Филистејских, и сви Хананеји и Сидонци и Јевеји, који живљаху на гори Ливану од горе Вал-Ермона до Емата. [*ИНав 13, 3.]
4. Ти народи осташе да се Израиљ њима куша, да се види хоће ли слушати заповијести Господње, које је заповједио оцима њиховијем преко Мојсија.
5. И живљаху синови Израиљеви усред Хананеја и Хетеја и Амореја и Ферезеја и Јевеја и Јевусеја.
6. И *жењаху се кћерима њиховијем и удаваху кћери своје за синове њихове, и служяху боговима њиховијем. [*5 Мој 7, 3.]
7. И чињаху синови Израиљеви што је зло пред Господом, и заборавише Господа Бога својега и служяху Валима и луговима.
8. Зато се разгњеви Господ на Израиља, и даде их у руке Хусан-Рисатајиму, цару Месопотамском; и служише синови Израиљеви Хусан-Рисатајиму осам година.
9. Потом вапише синови Израиљеви ка Господу, и подиже Господ избавитеља синовима Израиљевијем да их избави, *Готонила, сина Кенезова, млађег брата Халеева, [*Суд 1, 13.]
10. И *бијаше на њему дух Господњи, и суђаше Израиљу; и изиде на војску, и предаде му Господ у руке Хусан-Рисатајима, цара Месопотамскога; и рука његова надјача Хусан-Рисатајима. [*Суд 6, 34.]
11. И земља би мирна четрдесет година. Потом умрије Готонило, син Кенезов.
12. А синови Израиљеви стадоше опет чинити што је зло пред Господом; а Господ укријепи Еглона, цара Моавскога, на Израиља, јер чињаху што је зло пред Господом.
13. Јер скупи к себи синове Амонове и Амалике, и изашавши поби Израиља, и освојише *град палмов. [*Суд 1, 16.]
14. И синови Израиљеви служише Еглону, цару Моавском, осамнаест година.
15. Потом вапише синови Израиљеви ка Господу; и Господ им подиже избавитеља Аода, сина

Гире сина Венијаминаова, човјека који бијаше љевак. И послаше синови Израиљеви по њему дар Еглону, цару Моавском.

16. А Аод начини себи мач с обје стране оштар, од лакта у дужину; и припаса га под хаљине своје уз десну бедрицу.

17. И однесе дар Еглону, цару Моавском; а Еглон бјеше човјек врло дебео.

18. И кад предаде дар, отпусти људе који су носили дар.

19. Па сам вратив се од ликова каменијех, који бијаху код Галгала, рече: Имам, царе, неку тајну да ти кажем. А он рече: Мучи! И отидоше од њега сви који стајаху пред њим.

20. А Аод приступи к њему; а он сјеђаше сам у љетној соби; па рече Аод: Ријеч Божију имам да ти кажем. Тада он уста с пријестола.

21. А Аод потеже лијевој руком својом и узне мач од десне бедрице, и сагјера му га у трбух,

22. И држак уђе за мачем, и сало се склопи за мачем, те не може извући мача из трбуха; и изиде нечист.

23. Потом изиде Аод из собе, и затвори врата за собом и закључа.

24. А кад он отиде, дођоше слуге, и погледаше, а то врата од собе закључана, па рекоше: Ваља да иде напоље у клијети до љетне собе.

25. И већ им се досади чекати, а врата се од собе не отварају, те узеше кључ и отворише, а гле, господар им лежи на земљи мртав.

26. А Аод, докле се они забавише, побјеже и прође ликове камене и утече у Сеирот.

27. И кад дође, затруби у трубу у гори Јефремовој; и сиђоше с њим синови Израиљеви с горе, а он напријед.

28. Па им рече: Хајдете за мном, јер Господ предаде вам у руке непријатеље ваше Моавце. И сидоше за њим, и узеше Моавцима бродове Јорданске, и не дадијаху никоме пријећи.

29. И тада побише Моавце, око десет тисућа људи, све богате и храбре, и ниједан не утјече.

30. Тако у тај дан потпадоше Моавци под руку Израиљеву; и земља би мирна осамдесет година.

31. А послје њега наста Самегар, син Анатов, и поби шест стотина Филистеја останом волујским, и избави и он Израиља.

4. Јавин злоставља синове Израиљеве, а њега побјеђују Варак и Девора. Јаиља убија Сисару.

1. А по смрти Аодовој опет синови Израиљеви чинише што је зло пред Господом.

2. И Господ их даде у руке Јавину, цару Хананском, који владаше у Асору, а војсци његовој бјеше војвода Сисара, који живљаше у Аросету незнабожачком.

3. И синови Израиљеви вапише ка Господу; јер он имаше девет стотина гвозденијех кола, и веома притјешњаваше синове Израиљеве двадесет година.

4. У то вријеме Девора пророчица, жена Лафидотова, суђаше Израиљу.

5. И Девора становаше под палмом између Раме и Ветиља у гори Јефремовој, и долажаху к њој синови Израиљеви на суд.

6. А она пославши, дозва Варака, сина Авинејемова, из Кедеса Нефталимова, и рече му: Није ли заповједио Господ Бог Израиљев: Иди, скупи народ на гору Тавор, и узми са собом десет тисућа људи између синова Нефталимовијех и синова Завулоновијех?

7. Јер ћу довести к теби на поток Кисон Сисару, војводу Јавинова, и кола његова и људство његово, и предаћу га теби у руке.

8. А Варак јој рече: Ако ћеш ти ићи са мном, ићи ћу; ако ли нећеш ићи са мном, нећу ићи.

9. А она рече: Ја ћу ићи с тобом, али нећеш имати славе на путу којим ћеш ићи; јер ће жени у руку дати Господ Сисару. И уставши Девора отиде с Вараком у Кедес.

10. И Варак, сазвавши синове Завулонове и Нефталимове у Кедес, поведе за собом десет тисућа људи; и Девора иђаше с њим.

11. А Евер *Кенејин бјеше се одвојио од Кенеја, од синова † Овава, таста Мојсијева, и бјеше разапео свој шатор код храстова Занајимских, а то је код Кедеса. [*Суд 1, 16; † 4 Мој 10, 29.]

12. И јавише Сисари да је изашао Варак, син Авинејемов, на гору Тавор.

13. И Сисара скупи сва кола своја, девет стотина кола гвозденијех, и сав народ који бијаше с њим од Аросета незнабожачкога до потока Кисона.

14. Тада рече Девора Вараку: Устани, јер је ово дан у који ти даде Господ Сисару у руке. Не иде ли Господ пред тобом? И Варак сиђе с горе Тавора, и десет тисућа људи за њим.

15. И Господ смете Сисару и сва кола његова и сву војску оштрим мачем пред Вараком; и Сисара сиђе с кола својих и побјеже пјешнице.

16. А Варак потјера кола и војску до Аросета незнабожачкога; и паде сва војска Сисарина од

оштрога мача, не оста ниједан.

17. А Сисара утјече пјешнице до шатора Јаиље, жене Евера Кенејина; јер бијаше мир међу Јавином, царем Асорским, и домом Евера Кенеина.

18. И изиде Јаиља насусрет Сисари, и рече му: Склони се, господару, склони се код мене; не бој се. И он се склони код ње у шатор, и она га покри покривачем.

19. А он јој рече: Дај ми мало воде да се напијем, јер сам жедан. А она отвори мијех млијека и напоји га, па га покри.

20. А он јој рече: Стој на вратима од шатора, и ако ко дође и запита те и рече: Има ли ту ко? реци: Нема.

21. Тада Јаиља, жена Еверова, узне колец од шатора, и узне маљ у руку, и приступи к њему полако, и сатјера му колец кроз слијепе очи, те прође у земљу, кад спаваше тврдо уморан, и умрије.

22. И где, Варак тјераше Сисару, и Јаиља му изиде насусрет, и рече му: Ходи да ти покажем човјека којега тражиш. И уђе к њој, и где, Сисара лежаше мртав, и колец му у слијепијем очима.

23. Тако покори Бог у онај дан Јавина, цара Хананскога, пред синовима Израљевијем.

24. И рука синова Израљевијех биваше све тежа Јавину, цару Хананском, докле не истријебише Јавина, цара Хананскога.

5. Деворина и Варакова захвална пјесма.

1. И у тај дан пјева Девора и Варак, син Авинејемов, говорећи:

2. Благосиљајте Господа што учини освету у Израиљу и што народ драговољно приста.

3. Чујте цареви, слушајте кнезови; ја, ја ћу Господу пјевати, попијеваћу Господу Богу Израљевију.

4. Господе! *Кад си слазио са Сира, кад си ишао из поља Едомскога, † земља се тресијаше, и небеса капаху, облаци капаху водом. [*5 Мој 33, 2; † Авак 3, 3.]

5. Брда се растапаху пред Господом; тај Синај пред Господом Богом Израљевијем.

6. За времена *Самегара, сина Анатова, за времена Јаиљина неста путова, и који иђаху стазама, иђаху кривијем путовима. [*Суд 3, 31.]

7. Неста села у Израиљу, неста их, докле не настах ја, Девора, докле не настах мајка Израиљу.

8. Он изабра нове богове, тада рат бијаше на вратима; *виђаше ли се штит или копље међу четрдесет тисућа у Израиљу? [*1 Сам 13, 19, 22.]

9. Срце се моје привило к управитељима Израљевијем, који драговољно присташе између народа. Благосиљајте Господа.

10. *Који јашете на бијелијем магарицама, који сједите у суду и који ходите по путовима, приповиједајте. [*Суд 10, 4; 12, 14.]

11. Престала је праска стрељачка на мјестима гдје се вода црпе; ондје нека приповиједају правду Господњу, правду к селима његовијем у Израиљу; тада ће народ Господњи слазити на врата.

12. Устани, устани, Деворо; устани, устани, запјевај пјесму; устани, Вараче, води у ропство робље своје, сине Авинејемов.

13. Сада ће потлачени овладати силнима из народа; Господ ми даде да владам силнима.

14. Из Јефрема изиде коријен њихов на Амалике; за тобом бјеше Венијамин с народом твојим; од Махира изидоше који постављају законе, а од Завулоне писари.

15. И кнезови Исахарови бише с Девором, Исахар као и Варак би послан у долину с људима које вођаше. У дијелу Рувимову бијаху људи високих мисли.

16. Што си сједио међу торовима слушајући како блеје стада? У дијелу Рувимову бијаху људи високих мисли.

17. Галад оста с ону страну Јордана; а Дан што се забави код лађа? Асир зашто сједе на обали морској и у кршевима својим оста?

18. Завулон је народ који даде душу своју на смрт, тако и Нефталим, на високом пољу.

19. Дођоше цареви, бише се; бише се цареви Ханански у Танаху на води Мегидској; али ни мрве сребра не добише.

20. С неба се војева, *звјезде с мјеста својих војеваше на Сисару. [*Суд 4, 15.]

21. Поток Кисон однесе их, поток Кадимин, поток Кисон; погазила си, душо моја, снажно.

22. Тада изотпадаше коњма копита од тјерања јунака њиховијех.

23. Проклињите Мироз, рече ањео Господњи, проклињите становнике његове; јер не дођоше у помоћ Господу, у помоћ Господу с јунацима.

24. Да је благословена мимо жене Јаиља, жена Евера Кенејина; мимо жене у шаторима да је благословена.

25. *Заиска воде, млијека му даде, у господској здјели донесе му повлаку. [*Суд 4, 19.]

26. Лијевом руком маши се за колац, а десном за маљ ковачки, и удари Сисару, размрска му главу; прободу и проби му слијепе очи.
27. Међу ноге њезине сави се, паде, лежа; међу ноге њезине сави се, паде; гдје се сави, ондје паде мртав.
28. С прозора гледаше мајка Сисарина, и кроз решетку викаше: Што се тако дуго не враћају кола његова? Што се тако полако мичу точкови кола његовијех?
29. Најмудрије између дворкиња њезинијех одговараху јој, а и сама одговараше себи:
30. Нијесу ли нашли? Не дијеле ли плијен? По једну дјевојку, по двије дјевојке на свакога. Плијен шарен Сисари, плијен шарен, везен; шарен, везен с обје стране, око врата онима који заплијенише.
31. Тако да изгину сви непријатељи твоји, Господе; а који те љубе да буду као сунце кад излази у сили својој. И земља би мирна четрдесет година.

6. Мадидјанци злостављају Израилце. Гедеон позван за судију.

1. А синови Израилеви чинише што је зло пред Господом, и Господ их даде у руке Мадидјанима за седам година.
2. И осили рука Мадидјанска над Израилем, те од страха Мадидјанскога начинише себи синови Израилеви јаме које су по горама, и пећине и ограде.
3. И кад би Израилци посијали, долажаху Мадидјани и Амалици и источни народ, долажаху на њих.
4. И ставши у око против њих, *потираху род земаљски дори до Газе, и не остављаху хране у Израилу, ни овце ни вола ни магарца. [*5 Мој 28, 33.]
5. Јер се подизаху са стадима својим и са шаторима својим, и долажаху као скакавци, тако много, и не бјеше броја њима ни камилама њиховијем, и долазећи у земљу пустошаху је.
6. Тада осиромашу Израил веома од Мадидјана, и повикаше ка Господу синови Израилеви.
7. А кад повикаше синови Израилеви ка Господу од Мадидјана,
8. Господ посла пророка к синовима Израилевијем, а он им рече: Овако вели Господ Бог Израилев: Ја сам вас извео из Мисира, и извео сам вас из дома ропскога,
9. И избавио сам вас из руке Мисирске и из руке свијех онијех који вас мучаху; и одагнао сам их испред вас, и дао сам вама земљу њихову.
10. Пак вам рекох: Ја сам Господ Бог ваш, не бојте се богова Амореја у којих земљи живите. Али не послушасте гласа мојега.
11. Потом дође анђеоски Господњи и сједи под храстом у Офри, који бијаше Јоаса Авијезерита; а син његов Гедеон врсијаше пшеницу на гумну да би побјегао с њом од Мадидјана.
12. И јави му се анђеоски Господњи и рече му: Господ је с тобом, храбри јуначе!
13. А Гедеон му рече: О господару мој! Кад је Господ с нама, зашто нас снађе све ово? И гдје су сва чудеса његова која нам приповиједаше оци наши говорећи: Није ли нас Господ извео из Мисира? А сада нас је оставио Господ и предао нас у руке Мадидјанима.
14. А Господ га погледа и рече му: *Иди у тој сили својој и избавићеш Израилца из руку Мадидјанских. Не послах ли те? [*1 Сам 12, 11; Јев 11, 32.]
15. А он му рече: О Господе, чим ћу избавити Израилца? Ето, род је мој најсиромашнији у племену Манасијину, а ја сам најмањи у дому оца својега.
16. Тада му рече Господ: *Ја ћу бити с тобом, те ћеш побити Мадидјанце као једнога. [*2 Мој 3, 12.]
17. А Гедеон му рече: Ако сам нашао милост пред тобом, дај ми знак да ти говориш са мном.
18. *Немој отићи одавде докле се ја не вратим к теби и донесем дар свој и ставим преда те. А он рече: Чекаћу докле се вратиш. [*Суд 13, 15.]
19. Тада отиде Гедеон, и зготови јаре и од ефе брашна хљебове пријесне, и метну месо у котарицу а јуху у лонац, и донесе му под храст и постави.
20. А анђеоски Божји рече му: Узми то месо и те хљебове пријесне и метни на ону стијену, а јуху пролиј. И он учини тако.
21. Тада анђеоски Господњи пружи крај од штапа који му бјеше у руци и дотаче се меса и хљебова пријеснијех; и *подиже се огањ са стијене и спали месо и хљебове пријесне. И анђеоски Господњи отиде испред очију његовијех. [*3 Мој 9, 24.]
22. А Гедеон, *видећи да бјеше анђеоски Господњи, рече: Ах, Господе Боже! Зато ли видјех анђела Господњег лица к лицу? [*Суд 13, 21.]
23. А Господ му рече: Буди миран, не бој се, нећеш умријети.
24. И Гедеон начини ондје олтар Господу и назва га мир Господњи. Стоји и данас у Офри Авијезеритској.

25. И исту ноћ рече му Господ: Узми јунца који је оца твојега, јунца другога од седам година; и раскопај олтар Валов који има отац твој, и исијечи дуг који је код њега.
26. И начини олтар Господу Богу својему наврх ове стијене, на згодну мјесту; па онда узми другога јунца и принеси жртву паљеницу на дрвима онога луга који исијечеш.
27. Тада узе Гедеон десет људи између слуга својих и учини како му заповједи Господ; али се бојаше дома оца својега и мјештана, те не учини дању него учини ноћу.
28. А кад ујутру усташе мјештани, а то раскопан олтар Валов и дуг код њега исјечен; а јунац други принесен на жртву паљеницу на олтару начињеном.
29. И рекоше један другому: Ко то учини? И траживши и распитавши рекоше: Гедеон, син Јоасов, учини то.
30. Па рекоше мјештани Јоасу: Изведи сина својега да се погуби што раскопа олтар Валов и што исијече дуг код њега.
31. А Јоас рече свјема који стајаху око њега: Ви ли хоћете да браните Вала? Ви ли хоћете да га избавите? Ко га брани, погинуће јутрос. Ако је бог, нека сам расправи с њим што му је раскопао олтар.
32. И прозва га онога дана Јеровал говорећи: Нека расправи с њим Вал што му раскопа олтар.
33. А сви Мадигани и Амалици и источни народ бијаху се скупили и прешавши преко Јордана, бијаху стали у око у долини Језраелу,
34. А *дух Господњи наоружа Гедеона, и он затруби у трубу и скупи око себе породицу Авијезеру. [*Суд 3, 10.]
35. И посла гласнике по свему племену Манасијину, и скупише се око њега; посла гласнике и у племе Асирово и Завулоново и Нефталимово, те и они изидоше пред њих.
36. Тада рече Гедеон Богу: Ако ћеш ти избавити мојом руком Израиља, као што си рекао,
37. Ево, ја ћу метнути руно на гумну: ако роса буде само на руно а по свој земљи сухо, онда ћу знати да ћеш мојом руком избавити Израиља, као што си рекао.
38. И би тако; јер када уста сјутрадан, исциједи руно и истече росе из руна пуна здјела.
39. Опет рече Гедеон Богу: *Немој се гњевити на ме, да проговорим још једном; да обидем руном још једном, нека буде само руно сухо, а по свој земљи нека буде роса. [*1 Мој 18, 32.]
40. И Бог учини тако ону ноћ; и би само руно сухо, а по свој земљи би роса.

7. Гедеон побјеђује Мадиганце.

1. И урани *Јеровал, то је Гедеон, и сав народ што бијаше с њим, и стадоше у око код извора Арода; а војска Мадиганска бјеше му са сјевера крај горе Мореха у долини. [*Суд 6, 32.]
2. А Господ рече Гедеону: Много је народа с тобом, зато им нећу дати Мадигана у руке да се не би хвалио Израил супрот мени говорећи: Моја ме рука избави.
3. Него сада огласи да чује народ и реци: *Ко се боји и кога је страх, нека се врати и нек иде одмах ка гори Галаду. И врати се из народа двадесет и двије тисуће; а десет тисућа оста. [*5 Мој 20, 8.]
4. Опет рече Господ Гедеону: Још је много народа; сведи их на воду, и ондје ћу ти их пребрати; за којег ти год речем: Тај нека иде с тобом, нека иде с тобом; а за кога ти год речем: Тај нека не иде с тобом, нека не иде.
5. И сведе народ на воду; а Господ рече Гедеону: Који стане лаптати језиком воду, као што лапће пас, метни га на страну; тако и свакога који клекне на кољена да пије.
6. И онијех који лапташе, руком својом к устима принесавши воду, бјеше три стотине људи; а сав остали народ клече на кољена своја да пију воде.
7. Тада рече Господ Гедеону: *С тијех триста људи који лапташе воду избавићу вас и предаћу ти у руке Мадигане; нека, дакле, одлази сав овај народ сваки на своје мјесто. [*1 Сам 14, 6.]
8. И народ узе брашњенице и трубе; и Гедеонпусти све људе Израиљце да иду сваки у свој шатор, а онијех триста људи задржа. А око Мадигански бијаше ниже њега у долини.
9. И ону ноћ рече му Господ: Устани, сићи у око, јер ти га дадох у руке.
10. Ако ли се бојиш сам сићи, сићи у око с Фуром, момком својим,
11. И чућеш шта говоре, па ће ти осилити руке и ударићеш на око. И сиђе он и Фура, момак његов, до краја војске која бијаше у околу.
12. А Мадигани и Амалици и сав народ источни лежаху по долини као скакавци, тако их бјеше много; и камилама њиховијем не бјеше броја; бјеше их много као пијеска по обали морској,
13. И кад дође Гедеон, а то један приповиједаше другу својему сан, и говораше: Гле, усних, а то печен хљеб јечмен котрљаше се к околу Мадиганском и дође до шатора и стаде ударати о њих, те падаху, и испремета их, и попадале шатори.

14. А друг му одговори и рече: То није друго него мач Гедеона, сина Јоасова, човјека Израиљца; предао му је у руке Бог Мадидјане и сав овај око.
15. И кад Гедеон чу како онај приповједи сан и како га овај истумачи, поклони се и врати се у око Израиљски и рече: Устајте, јер вам даде Господ у руке око Мадидјански.
16. Потом раздијели триста људи у три чете, и даде свакоме по трубу у руку и по празан жбан и по луч у жбан.
17. И рече им: На мене гледајте, па тако чините; гле, ја ћу доћи на крај окола, па шта ја ушчиним, то чините.
18. Кад ја затрубим у трубу и сви који буду са мном, тада и ви затрубите у трубе око свега окола, и вичите: Мач Господњи и Гедеонов.
19. И дође Гедеон и сто људи што бијаху с њим на крај окола, у почетак средње страже, истом бијаху промијенили стражу; а они затрубише у трубе, и полупаше жбанове које имаху у рукама.
20. Тако три чете затрубише у трубе и полупаше жбанове, и држаху у лијевој руци лучеве, а у десној трубе трубећи, и повикаше: Мач Господњи и Гедеонов.
21. И стадоше сваки на свом мјесту око војске; а сва се војска смете и стадоше викати и бјежати.
22. А кад затрубише у трубе онијех три стотине, Господ обрати мач свакоме на друга његова по свему околу, те побјеже војска до Вет-Асете, у Зерерат, до обале Авел-меолске код Тавата.
23. А Израиљци из племена Нефталимова и Асирова и из свега племена Манасијина стекоше се и гонише Мадидјане.
24. И Гедеон посла гласнике по свој гори Јефремовој говорећи: Сиђите пред Мадидјане и ухватите им воде до Ветваре дуж Јордана. И стекоше се сви људи из племена Јефремова и ухватише воде до Ветваре дуж Јордана.
25. И ухватише два кнеза Мадидјанска, Орива и Зива, и убише Орива на стијени Оривовој, а Зива убише код тијеска Зивова; и гонише Мадидјане, и донесоше главу Оривову и Зивову ка Гедеону преко Јордана.

8. Гедеон гони нециријатеља. Његова дјеца и његова смрт.

1. А *људи од племена Јефремова рекоше му: Шта нам то учини те нас не позва кад пође у бој на Мадидјане? И викаху на њ жестоко. [*Суд 12, 1; 1 Сам 19, 41.]
2. А он им рече: Па шта сам учинио тако као ви? Није ли пабирчење Јефремово боље него берба Авијезерова?
3. Вама је у руке дао Господ кнезове Мадидјанске, Орива и Зива; па што ја могах учинити тако као ви? Тада се утиша дух њихов према њему кад тако говори.
4. А кад Гедеон дође на Јордан, пријеђе преко њега с триста људи који бјеху с њим, а бјеху уморни гонећи.
5. Па рече људима Сокоћанима: Дајте неколико хљебова народу који иде за мном, јер су уморни, а ја гоним Зевеја и Салмана, царе Мадидјанске.
6. А главари Сокотски рекоше му: Је ли песница Зевејева и Салманова већ у твојој руци да дамо хљеба твојој војсци?
7. А Гедеон им рече: Кад ми Бог преда Зевеја и Салмана у руку, тада ћу помлатити тјелеса ваша трњем из ове пустиње и драчом.
8. И отиде оданде у Фануил, и рече Фануиљанима исто онако, а они му одговорише као што одговорише људи у Сокоту.
9. Зато и људима Фануиљанима рече: Кад се вратим здраво, развалићу ту кулу.
10. А Зевеј и Салман бијаху у Каркору, и војска њихова с њима, око петнаест тисућа, што их год оста од све војске источне; а побијенијех бијаше сто и двадесет тисућа људи који махашу мачем.
11. И отиде Гедеон преко онијех што живе под шаторима, с истока Нови и Јогвеји, и удари на војску кад војска стајаше безбрижна.
12. А Зевеј и Салман побјегоше, а он их потјера, и ухвати два цара Мадидјанска, Зевеја и Салмана, и распуди сву војску.
13. И врати се Гедеон, син Јоасов, из боја прије сунчаног рођаја.
14. И ухвати момка из Сокота и испитива га; а он му пописа кнезове Сокотске и старјешине, седамдесет и седам људи.
15. Па кад дође к Сокоћанима, рече: Ево Зевеја и Салмана за које ми се ругасте говорећи: Је ли песница Зевејева и Салманова већ у твојој руци да дамо хљеба уморнијем људима твојим?
16. И узевши старјешине онога мјеста и трња из пустиње и драче, даде на њима углед Сокоћанима.
17. И кулу Фануилску развали и поби људе тамошње.

18. Потом рече Зевеју и Салману: Какви бјеху људи које побисте на Тавору? А они рекоше: Такви као ти; сваки бјеше на очима као царски син.
19. А он рече: То бјеху моја браћа, синови моје матере. Тако Господ био жив! Да сте их оставили у животу, не бих вас погубио.
20. Тада рече Јетеру, првенцу својему: Устани, погуби их. Али дијете не извуче мача својега, јер се бојаше, јер бјеше још дијете.
21. Тада рече Зевеј и Салман: Устани ти, уложи на нас; јер какав је човјек, онака му је и снага. И уставши Гедеон погуби Зевеја и Салмана, и узе мјесечиће који бијаху о вратовима камила њиховијех,
22. Потом рекоше Израиљци Гедеону: Буди нам господар ти и син твој и син сина твојега, јер си нас избавио из руке Мадијанске.
23. А Гедеон им рече: Нећу вам ја бити господар, нити ће вам син мој бити господар; Господ ће вам бити Господар.
24. Још им рече Гедеон: Једно ћу искати од вас: Да ми дате сваки гривну од плијена својега. А гривне имаху златне, јер бјеху Исмаиљци.
25. И одговорише: Даћемо драге воље. И разасврвши хаљину, бацаше на њу гривне, сваки од плијена својега.
26. И бјеше на меру златнијех гривана што изиска тисућа и седам стотина сикала злата, осим мјесечића и ланчића и хаљина скерлетнијех, што ношаху цареви Мадијански, и осим литарова што бијаху око врата камила њиховијех.
27. И Гедеон *начини од тога оплећак, и остави га у својем граду Офри; и ондје сав Израиљ стаде чинити прељубу за њим, и би Гедеону и дому његову замка. [*Суд 17, 5.]
28. Тако бише покорени Мадијани пред синовима Израиљевијем, и више не дигоше главе. И *земља би мирна четрдесет година за вијека Гедеонова. [*Суд 5, 31.]
29. И отишав Јеровал, син Јоасов, оста у својој кући.
30. А имаше Гедеон седамдесет синова који изидоше од бедара његовијех, јер имаше много жена.
31. А иноча његова, која бијаше у Сихему, и она му роди сина и надје му име Авимелех.
32. Потом умрије Гедеон, син Јоасов, у доброј старости, и би погребен у гробу Јоаса, оца својега Авијезерита, у Офри.
33. А кад умрије Гедеон, опет синови Израиљеви чинише прељубу за Валима, и *поставише себи Вал-Верита за бога. [*Суд 9, 4.]
34. И не сјећаше се синови Израиљеви Господа Бога својега, који их је избавио из руку свијех непријатеља њиховијех унаоколо,
35. И не учинише милости дому Јеровала Гедеона према свему добру што је он учинио Израиљу.

9. *Авимелехово братоубиство, царовања и нечастан свршетак. Јотамова басна.*

1. И Авимелех, син Јеровалов отиде у Сихем *к браћи матере своје и рече њима и свему роду отачкога дома матере своје говорећи: [*Суд 8, 31.]
2. Кажите свијем Сихемљанима: Шта вам је боље, да су вам господари седамдесет људи, сви синови Јеровалови, или да вам је господар један човјек? И опомињите се да сам ја кост ваша и тијело ваше.
3. Тада рекоше браћа матере његове за њ свијем Сихемљанима све те ријечи, и срце њихово приви се к Авимелеху, јер рекоше: Наш је брат.
4. И дадоше му седамдесет сикала сребра из дома *Вал-Веритова, за које најми Авимелех људи празнова и скитница, те иђаху за њим. [*Суд 8, 33.]
5. И дође у кућу оца својега у Офру, и поби браћу своју, синове Јеровалове, седамдесет људи, на једном камену; али оста Јотам, најмлађи син Јеровалов, јер се сакри.
6. Тада се скупише сви Сихемљани и сав дом Милов, и отидоше и поставише Авимелеха царем *код храста који стоји у Сихему. [*ИНав 24, 26.]
7. А кад то јавише Јотаму, отиде и стаде наврх горе Гаризина, и подигавши глас свој повика и рече им: Чујте ме, Сихемљани, тако вас Бог чуо!
8. Ишла дрвета да помажу себи цара, па рекоше маслини: Буди нам цар.
9. А маслина им рече: Зар ја да оставим претилину своју којом се част чини Богу и људима, па да идем да тумарам за друга дрвета?
10. Потом рекоше дрвета смокви: Ходи ти, буди нам цар.
11. А смоква им рече: Зар ја да оставим сласт своју и красни род свој, па да идем да тумарам за друга дрвета?
12. Тада рекоше дрвета виновој лози: Ходи ти, буди нам цар.

13. А лоза им рече: Зар ја да оставим вино своје које весели Бога и људе, па да идем да тумарам за друга дрвета?
14. Тада сва дрвета рекоше трну: Ходи ти, буди нам цар.
15. А трн одговори дрветима: Ако доиста хоћете мене да помажете себи за цара, ходите склоните се у хлад мој; ако ли нећете, нека изиде огањ из трна и спали кедре Ливанске.
16. Тако сада, јесте ли право и поштено радили поставивши Авимелеха царем? И јесте ли добро учинили Јеровалу и дому његову? И јесте ли му учинили како вас је задужио?
17. Јер је отац мој војевао за вас и није марио за живот свој, и избавио вас је из руку Мадитанских.
18. А ви данас устасте на дом оца мојега, и побисте синове његове, седамдесет људи, на једном камену, и постависте царем Авимелеха, сина слушкиње његове, над Сихемљанима зато што је брат ваш.
19. Ако сте право и поштено радили данас према Јеровалу и његову дому, веселите се с Авимелеха и он нека се весели с вас.
20. Ако ли нијесте, *нека изиде огањ од Авимелеха и спали Сихемљане и дом Милов, и нека изиде огањ од Сихемљана и од дома Милова и спали Авимелеха. [*Суд 9, 57.]
21. Тада побјеже Јотам, и побјегав дође у Вир, и ондје оста бојећи се Авимелеха, брата својега.
22. И влада Авимелех Израиљем три године.
23. Али Бог пусти злу вољу међу Авимелеха и међу Сихемљане; и Сихемљани изневјерише Авимелеха,
24. Да би се осветила неправда учињена на седамдесет синова Јероваловијех, и крв њихова да би дошла на Авимелеха, брата њихова, који их уби, и на Сихемљане, који укријепише руку његову да убије браћу своју.
25. И Сихемљани пометаше му засједе по врховима горским, па плијењаху све који пролажаху мимо њих онијем путем. И би јављено Авимелеху.
26. Потом дође Гал, син Еведов, са својом браћом, и уљезоше у Сихем, и Сихемљани се поуздаше у њ.
27. И изашавши у поље, браше винограде своје и газисе грожђе, и веселише се; и уђоше у кућу бога својега, и једоше и пише, и псоваше Авимелеха.
28. И Гал, син Еведов, рече: Ко је Авимелех и шта је Сихем да му служимо? Није ли син Јеровалов? А Зевул није ли његов пристав? Служите синовима *Емора, оца Сихемова. А што бисмо служили тому? [*1 Мој 34, 2.]
29. О кад би тај народ био под мојом руком да сметнем Авимелеха! И рече Авимелеху: Прикупи војску своју и изиди.
30. А кад чу Зевул, управитељ градски, ријечи Гала, сина Еведова, разгњеви се врло.
31. И посла тајно посланике к Авимелеху и поручи му: Ево Гал, син Еведов, и браћа му дођоше у Сихем и ево побунише град на те.
32. Него устани ноћу ти и народ што је с тобом, и засједи у пољу.
33. А ујутру кад сунце огране, дигни се и удари на град; и ево он и народ који је с њим изаћи ће преда те, па учини с њим што ти може рука.
34. И Авимелех уста ноћу и сав народ што бјеше с њим; и засједоше Сихему у четири чете.
35. А Гал, син Еведов, изиде и стаде пред вратима градским; а Авимелех и народ што бјеше с њим изиде из засједе.
36. А Гал видјев народ рече Зевулу: Ено, народ слази сврх горе. А Зевул му одговори: Од сјена горскога чине ти се људи.
37. Опет проговори Гал и рече: Ено народ слази с виса, и чета једна иде путем к шуми Меоненимској.
38. А Зевул му рече: Гдје су ти сада уста којима си говорио: Ко је Авимелех да му служимо? Није ли то онај народ који си презирао? Изиди сада и биј се с њим.
39. И изиде Гал пред Сихемљанима, и поби се с Авимелехом.
40. Али Авимелех га потјера, и он побјеже од њега; и падоше многи побијени до самијех врата градских.
41. И Авимелех оста у Аруми; а Зевул истјера Гала и браћу његову, те не могаху сједети у Сихему.
42. А сјутрадан изиде народ у поље, и би јављено Авимелеху.
43. А он узео народ свој и раздијели га у три чете, и намјести их у засједу у пољу; и кад видје гдје народ излази из града, скочи на њих и поби их.
44. Јер Авимелех и чета која бијаше с њим ударише и стадоше код врата градских; а друге двије чете ударише на све оне који бијаху у пољу, и побише их.
45. И Авимелех бијаше град цео онај дан, и узео га, и поби народ који бјеше у њему, и раскопа град

и посија со по њему.

46. А кад то чуше који бијаху у кули Сихемској, уђоше у кулу куће *бога Верита. [*Суд 8, 33.]

47. И би јављено Авимелеху да су се ондје скупили сви који бијаху у кули Сихемској.

48. Тада Авимелех изиде на гору Салмон, он и сав народ што бјеше с њим; и узев Авимелех сјекиру у руку, одсијече грану од дрвета и подиже је и метну је на раме, и рече народу који бијаше с њим: Што видјесте да сам ја учинио, брзо чините као ја.

49. И сваки из народа одсијече себи грану, и пођоше за Авимелехом и пометаше гране око куле, и запалише њима град; и изгибоше сви који бијаху у кули Сихемској, око тисућу људи и жена.

50. Потом отиде Авимелех на Тевес, и стаде у око код Тевеса, и узе га.

51. А бијаше тврда кула усред града и у њу побјегоше сви људи и жене и сви грађани, и затворивши попеше се на кров од куле.

52. А Авимелех дође до куле и удари на њу, и дође до врата од куле да је запали огњем.

53. Али једна жена баца комад жрвња на главу Авимелеху и разби му главу.

54. А он брже *викну момка који му ношаше оружје и рече му: Извади мач свој и убиј ме да не реку за ме: Жена га је убила. И прободе га слуга његов, те умрије. [*1 Сам 31, 4.]

55. А кад видјеше Израиљци гдје погибе Авимелех, отидоше сваки у своје мјесто.

56. Тако плати Бог Авимелеху за зло које је учинио оцу својему убивши седамдесет браће своје.

57. И све зло људи Сихемљана поврати Бог на њихове главе, и стече им се *клетва Јотама, сина Јеровалова. [*Суд 9, 20.]

10. *Судије Тола и Јаир. Филитејци и Амонци злостављају идолопоклоничке синове Израиљеве.*

1. А послјије Авимелеха уста да избави Израиља Тола, син Фуве сина Додова, човјек племена Исахарова, који сјеђаше у Самиру у гори Јефремовој.

2. И би судија Израиљу двадесет и три године, па умрије и би погребен у Самиру.

3. Послије њега уста Јаир од племена Галадова, и би судија Израиљу двадесет и двије године;

4. И имаше тридесет синова који јахашу на тридесеторо магаради, и имаху тридесет градова који се зову Села Јаирова до данас и јесу у земљи Галадовој.

5. И умрије Јаир и би погребен у Камону.

6. А синови Израиљеви опет чинише што је зло пред Господом, и служише Валима и Астаротама, и боговима Сирским, и боговима Сидонским, и боговима Моавским, и боговима синова Амоновијех и боговима Филитејским; и оставише Господа и не служише му.

7. Зато се разгњеви Господ на Израиља, те их даде у руке Филитејима и у руке синовима Амоновијем.

8. А они газише и сатираше синове Израиљеве од оне године осамнаест година, све синове Израиљеве који бијаху с ону страну Јордана, у земљи Аморејској, која је у Галаду.

9. И пријеђоше синови Амонови преко Јордана да се бију и с Јудом и с Венијамином и с домом Јефремовијем; и би Израиљ у великој невољи.

10. Тада вапише синови Израиљеви ка Господу говорећи: Сагријешисмо ти што остависмо Бога својега и служисмо Валима.

11. А Господ рече синовима Израиљевијем: Од Мисираца и од Амореја и од синова Амоновијех и од Филитеја,

12. И од Сидоњана и од Амалика и од Маонаца, који вас мучише, нијесам ли вас избављао кад вапијасте к мени?

13. Али ви остависте мене и служисте другим боговима; зато вас више нећу избављати.

14. Идите и *вичите оне богове које сте изабрали, нека вас они избаве у невољи вашој. [*5 Мој 32, 37, 38; Јер 2, 28.]

15. А синови Израиљеви рекоше Господу: Сагријешисмо; чини с нама што ти је драго, само нас сада избави.

16. И побацише између себе богове туђе и стадоше служити Господу; и сажали му се ради муке синова Израиљевијех.

17. А синови Амонови скупише се и стадоше у око у Галаду; скупише се и синови Израиљеви и стадоше у око у Миспи.

18. А народ и кнезови Галадски рекоше један другому: Ко ће почети бој са синовима Амоновијем? Он нека буде *поглавар свјема који живе у Галаду. [*Суд 11, 8, 11.]

11. *Судија Јефтај, његова побједа и завјет.*

1. А Јефтај од Галада бијаше храбар јунак, али син једне курве с којом Галад роди Јефтаја.
2. Али Галаду и жена његова роди синова, па кад дорастоше синови те жене, отјераше Јефтаја рекавши му: Нећеш имати наслједства у дому оца нашега, јер си син друге жене.
3. Зато побјеже Јефтај од браће своје, и настани се у земљи Тову; и стекоше се к њему људи *празнови, и иђаху с њим. [*Суд 9, 4; 1 Сам 22, 2.]
4. А послјије некога времена завојштише синови Амонови на Израиља.
5. И кад завојштише синови Амонови на Израиља, отидоше старјешине Галадске да доведу Јефтаја из земље Това.
6. И рекоше Јефтају: Ходи и буди нам војвода да војујемо са синовима Амоновијем.
7. А Јефтај рече старјешинама Галадским: Не мрзите ли ви на ме, и не истјерасте ли ме из дома оца мојега? Што сте, дакле, дошли к мени сада кад сте у невољи?
8. *А старјешине Галадске рекоше Јефтају: Зато смо сада дошли опет к теби да пођеш с нама и да војујеш са синовима Амоновијем и да нам будеш поглавар свјема који живимо у Галаду. [*Суд 10, 18.]
9. А Јефтај рече старјешинама Галадским: Кад хоћете да ме одведете натраг да војујем са синовима Амоновијем, ако ми их да Господ, хоћу ли вам бити поглавар?
10. А старјешине Галадске рекоше Јефтају: Господ нека буде свједок међу нама ако не учинимо како си казао.
11. Тада отиде Јефтај са старјешинама Галадским, и народ га постави поглаварем и војводом над собом; и Јефтај изговори *пред Господом у Миспи све ријечи које бјеше рекао. [*Суд 20, 1.]
12. Потом посла Јефтај посланике к цару синова Амоновијех и поручи: Шта имаш ти са мном, те си дошао к мени да ратујеш по мојој земљи?
13. А цар синова Амоновијех рече посланицима Јефтајевим: Што је узео Израиљ моју земљу кад дође из Мисира, од Арнона до Јавока и до Јордана, сада, дакле, врати ми је с миром.
14. Али Јефтај посла опет посланике к цару синова Амоновијех,
15. И поручи му: Овако вели Јефтај: *Није узео Израиљ земље Моавске ни земље синова Амоновијех. [*5 Мој 2, 9, 19.]
16. Него изашавши из Мисира, пријеђе Израиљ преко пустиње до Црвенога мора и дође до Кадиса.
17. И *посла Израиљ посланике к цару Едомском и рече: Пусти да прођем кроз твоју земљу. † Али не послуша цар Едомски. Посла такођер к цару Моавском; али ни он не хтје. И тако стаја Израиљ у Кадису. [*4 Мој 20, 14, 17; † 4 Мој 20, 18, 21.]
18. Потом идући преко пустиње, обиде земљу Едомску и земљу Моавску, и дошавши с истока земљи Моавској, *стаде у око с ону страну Арнона; али не пријеђоше преко међе Моавске, јер Арнон бјеше међа Моавска. [*4 Мој 21, 13.]
19. Него *посла Израиљ посланике к Сиону, цару Аморејском, цару Есевонском, и рече му Израиљ: Допусти нам да прођемо кроз твоју земљу до својега мјеста. [*4 Мој 21, 21, 22; 5 Мој 2, 26, 27.]
20. Али Сион не вјерова Израиљу да га пусти да пријеђе преко међе његове, него Сион скупи сав свој народ и стадоше у око у Јаси, и поби се с Израиљем.
21. А Господ Бог Израиљев предаде Сиона и сав народ његов у руке синовима Израиљевијем, те их побише; и задоби Израиљ сву земљу Амореја који живљаху у оној земљи.
22. Задобише сву земљу Аморејску од Арнона до Јавока, и од пустиње до Јордана.
23. Тако је, дакле, Господ Бог Израиљев отјерао Амореје испред народа својега Израиља, па ти ли хоћеш да је земља њихова твоја?
24. Није ли твоје оно што ти да да је твоје *Хемос бог твој? Тако, кога год Господ Бог наш отјера испред нас, онога је земља наша. [*4 Мој 21, 29.]
25. Или си ти по чем бољи од *Валака, сина Сефорова, цара Моавскога? Је ли се он кад свађао са Израиљем? Је ли кад војевао с нама? [*4 Мој 22, 2.]
26. Израиљ живи у *Есевону и у селима његовијем и у † Ароиру и селима његовијем и по свијем градовима дуж Арнона три стотине година: Зашто не отесте за толико времена? [*4 Мој 21, 25; † 5 Мој 2, 36.]
27. И тако нијесам ја теби скривио, него ти мени чиниш зло ратујући на ме. Господ судија нек суди данас између синова Израиљевијех и синова Амоновијех.
28. Али цар синова Амоновијех не послуша ријечи које му поручи Јефтај.
29. И сиђе на Јефтаја дух Господњи, те прође кроз Галад и кроз Манасију, прође и Миспу Галадску, и од Миспе Галадске дође до синова Амоновијех.
30. И завјетова Јефтај завјет Господу и рече: Ако ми даш синове Амонове у руке,
31. Што год изиде на врата из куће моје у сусрет мени, кад се вратим здрав од синова Амоновијех, биће Господње, и принијећу на жртву паљеницу.

32. И тако дође Јефтај до синова Амоновијех да се бије с њима; и Господ му их даде у руке.
33. И поби их од Ароира па до Минита у двадесет градова и до равнице виноградске у боју врло великом; и синови Амонови бише покорени пред синовима Израљевијем.
34. А кад се враћаше Јефтај кући својој у Миспу, гле, кћи његова изиде му на сусрет с бубњима и свиралама; она му бијаше јединица, и осим ње не имаше ни сина ни кћери.
35. Па кад је угледа, раздрије хаљине своје и рече: Ах, кћери моја! Веле ли ме обори! Ти си од онијех што ме цвијеле; *јер сам отворио уста своја ка Господу и не могу порећи. [**4 Мој 30, 3.*]
36. А она му рече: Оче мој, кад си отворио уста своја ка Господу, учини ми како је изашло из уста твојих, кад те је Господ осветио од непријатеља твојих, синова Амоновијех.
37. Још рече оцу својему: Учини ми ово: Остави ме до два мјесеца да отидем да се попнем на горе да оплачем своје дјевојаштво с другама својим.
38. А он јој рече: Иди. И пусти је на два мјесеца, и она отиде с другама својим и оплакива дјевојаштво своје по горама.
39. А кад прођоше два мјесеца, врати се к оцу својему, и он сврши на њој завјет свој који бјеше завјетовао. А она не позна човјека. И поста обичај у Израљу:
40. Да од године до године иду кћери Израљеве да плачу за кћерију Јефтаја од Галада, четири дана у години.

12. Пропаст племена Јефремовог. Авесан, Елон и Авдон судије у Израљу.

1. А људи од племена Јефремова скупише се и прешавши на сјевер, рекоше Јефтају: *Зашто си ишао у бој на синове Амонове а нас нијеси позвао да идемо с тобом? Спалићемо огњем дом твој и тебе. [**Суд 8, 1.*]
2. А Јефтај им рече: Имах велику распру са синовима Амоновијем, ја и мој народ, и позвах вас, али ме не избависте из руку његовијех.
3. Па видећи да ме не избависте, ставих душу своју у руку своју, и отидох на синове Амонове, и Господ ми их даде у руке; па што сте сада дошли к мени да се бијете са мном?
4. Тада Јефтај скупи све људе од Галада, и удари на Јефрема; и људи од Галада побише Јефрема; јер говораху: Бјегунци сте Јефремови ви, људи од Галада, који се бавите међу Јефремом и међу Манасијом.
5. И Галад узе Јефрему бродове Јорданске. И кад који од Јефрема добјеже и рече: Пусти ме да пријеђем, рекоше му они од Галада: Јеси ли од Јефрема? И кад он рече: Нијесам,
6. Онда му рекоше: Реци: Шиболет. А он рече: Сиболет, не могући добро изговорити. Тада га ухватише и заклаше на броду Јорданском. И погибе у оно вријеме из племена Јефремова четрдесет и двије тисуће.
7. И Јефтај би судија Израљу шест година; и умрије, и би погребен у граду Галадском.
8. А послвије њега би судија Израљу Авесан из Витлејема.
9. И имаше тридесет синова и тридесет кћери, које разуда из куће, а тридесет дјевојака доведе синовима својим из других кућа; и би судија Израљу седам година.
10. Потом умрије Авесан, и би погребен у Витлејему.
11. А послвије њега би судија Израљу Елон од Завулоне; он би судија Израљу десет година.
12. Потом умрије Елон од Завулоне и би погребен у Ајалону у земљи Завулоновој.
13. Послвије њега би судија Израљу Авдон, син Елилов Фаратоњанин.
14. Он имаше четрдесет синова и тридесет унука, који јахашу седамдесеторо магаради. И би судија Израљу осам година.
15. Потом умрије Авдон, син Елилов Фаратоњанин, и би погребен у Фаратону у земљи Јефремовој на гори Амаличкој.

13. Самсоново рођење објављује анђео.

1. А синови Израљеви опет чинише што је зло пред Господом, и Господ их даде у руке Филистејима за четрдесет година.
2. А бијаше један човјек од Сараје од племена синова Дановијех, по имену Маноје, и жена му бјеше нероткиња и не рађаше.
3. Тој жени јави се анђео Господњи и рече јој: Гле, ти си сад нероткиња, и нијеси рађала; али ћеш затрудњети и родићеш сина.
4. Него сада чувај се *да не пијеш вина ни силовита пића, и да не једеш ништа нечисто. [**4 Мој 6, 3.*]
5. Јер гле, затрудњећеш, и родићеш сина, и *бритва да не пријеђе по његовој глави, јер ће дијете бити назиреј Божји од утробе материне, и он ће почети избављати Израља из руку Филистејских.

[*4 Мој 6, 5; 1 Сам 1, 11.]

6. И жена дође и рече мужу својему говорећи: Човјек Божји дође к мени, и лице му бијаше као лице анђела Божијега, врло страшно; али га не запитах одакле је, нити ми он каза својега имена.
7. Него ми рече: Гле, ти ћеш затрудњети и родићеш сина; зато сада не пиј вина ни силовита пића и не једи ништа нечисто; јер ће дијете бити назиреј Божји од утробе материне па до смрти.
8. Тада се Маноје помоли Господу и рече: О Господе! Нека опет дође к нама човјек Божји, којег си слао, да нас научи шта ћемо чинити с дјететом кад се роди.
9. И услиши Господ глас Манојев; и дође опет анђеоски Господњи к жени кад сјеђаше у пољу; а Маноје, муж њезин, не бјеше код ње.
10. Тада жена брже отрча и јави мужу својему говорећи му: Ево, јави ми се онај човјек који ми је прије долазио.
11. А Маноје уставши пође са женом својом; и кад дође к човјеку, рече му: Јеси ли ти онај човјек што је говорио овој жени? Он одговори: Јесам.
12. А Маноје рече: Кад буде што си казао, како ће бити правило за дијете и шта ће се чинити с њим?
13. А анђеоски Господњи рече Маноју: Жена нека се чува од свега што сам јој казао.
14. Нека не једе ништа што долази с винове лозе, *и вина ни силовита пића нека не пије, и ништа нечисто нека не једе. Што сам јој заповједио све нека држи. [*Суд 13, 4.]
15. Тада рече Маноје анђелу Господњему: *Ради бисмо те уставити да ти зготовимо јаре. [*Суд 6, 13.]
16. А анђеоски Господњи одговори Маноју: Да ме и оставиш, нећу јести твојега јела; него ако хоћеш, зготовити жртву паљеницу, принеси је Господу. Јер Маноје није знао да је анђеоски Господњи.
17. Опет рече Маноје анђелу Господњему: Како ти је име? Да ти захвалимо кад се збуде што си рекао.
18. А анђеоски Господњи одговори му: Што питаш за име моје? Чудно је.
19. Тада Маноје узе јаре и дар и *принесе Господу на стијени; а анђеоски учини чудо пред Манојем и женом његовом; [*Суд 6, 20.]
20. Јер кад се подиже пламен с олтара к небу, анђеоски Господњи подиже се у пламену с олтара; а Маноје и жена његова видећи то, падоше ничице на земљу;
21. И анђеоски се Господњи не јави више Маноју ни жени његовој. Тада Маноје разумје да је анђеоски Господњи.
22. И рече Маноје жени својој: *Зацијело ћемо умријети, јер видјесмо Бога. [*2 Мој 33, 20; Суд 6, 22.]
23. А жена му рече: Кад би хтио Бог да нас убије, не би примио из наших руку жртве паљенице ни дара, нити би нам показао свега овога, нити би нам сад објавио таквих ствари.
24. И тако та жена роди сина, и надје му име Самсон; и дијете одрасте, и Господ га благослови.
25. И дух Господњи поче ходити с њим по околу Данову, између Сараје и Естаола.

14. Самсонова борба са лавом, женидба и загонетка.

1. И сиђе Самсон у Тамнат, и видје ондје једну дјевојку између кћери Филистејских.
2. И вративши се каза оцу својему и матери својој говорећи: Видјех дјевојку у Тамнату између кћери Филистејских; ожените ме њом.
3. А отац и мати рекоше му: Зар нема дјевојке међу кћерима твоје браће у свем народу мом да идеш да се ожениш између Филистеја *необрезанијех? А Самсон одговори оцу својему: Њом ме ожени, јер ми је она омиљела. [*2 Мој 34, 16.]
4. А отац и мати његова не знадијаху да је то од Господа, и да тражи задјевницу с Филистејима; јер у оно вријеме Филистеји владаху синовима Израљевијем.
5. И тако сиђе Самсон с оцем својим и с матером својом у Тамнат, и кад дођоше до винограда Тамнатских, гле, млад лав ричући сукоби га.
6. И *дух Господњи сиђе на њ, те растрже лава као јаре немајући ништа у руци; и не каза оцу ни матери шта је учинио. [*Суд 13, 25.]
7. И тако дошавши говори с дјевојком, и она омиље Самсону.
8. А послвије неколико дана идући опет да је одведе, сврне да види мртвога лава: А гле, у мртвом лаву рој пчела и мед.
9. И извади га у руку и пође путем једући; и кад дође к оцу и матери, даде им те једоше; али им не рече да је из мртвога лава извадио мед.
10. И тако дође отац његов к оној дјевојци, и Самсон учини ондје весеље, јер тако чињаху момци.
11. И кад га видјеше Филистеји, изабраше тридесет друга да буду с њим.
12. И рече им Самсон: Ја ћу вам загонетнути загонетку, па ако ми је одгонетнете за седам дана док

је весеље и погодите, даћу вам тридесет кошуља и тридесеторе свечане хаљине.

13. Ако ли не одгонетнете, ви ћете дати мени тридесет кошуља и тридесеторе свечане хаљине. А они му рекоше: Загонетни загонетку своју да чујемо.

14. Тада им рече: Од онога који једе изиде јело, и од љугога изиде слатко. И не моглоше одгонетнути загонетке три дана.

15. И седми дан рекоше жени Самсоновој: Наговори мужа својега да нам каже загонетку, или ћемо спалити огњем тебе и дом оца твојега. Јесте ли нас зато позвали да нам узмете имање? Је ли тако?

16. И стаде плакати жена Самсонова пред њим говорећи: *Ти мрзиш на ме, и ти ме не љубиш; загонетнуо си загонетку синовима народа мојега, а нећеш мени да је кажеш. А он јој рече: Где, ни оцу својему ни матери својој нијесам је казао, а теби да је кажем? [*Суд 16, 15.]

17. И она плака пред њим за седам дана докле трајаше весеље. А седми дан каза јој, јер бјеше навалила на њ; а она каза загонетку синовима народа својега.

18. Тада му рекоше људи града онога седми дан док сунце не зађе: Шта је слађе од меда, и шта је љуће од лава? А он им рече: Да нијесте орали на мојој јуници, не бисте погодили моје загонетке.

19. И дође на њ дух Господњи, те сиђе у Аскалон и поби ондје тридесет људи, и узео одијело с њих и даде свечане хаљине онима који одгонетнуше загонетку; и расрди се врло и отиде кући оца својега.

20. А жена Самсонова *удаде се за друга његова с којим се бијаше удружио. [*Суд 15, 2.]

15. Самсон причинјава Филитејцима велике невоље.

1. И послѣ неколико дана, о пшеничној жетви, дође Самсон да походи жену своју донесавши јој јаре, и рече: Идем к жени својој у ложницу. Али му отац њезин не даде да уђе.

2. Јер рече отац њезин: Ја мишљах зацијело да ти није по вољи, *па је дадох другу твојему; него млађа сестра њезина није ли љепша од ње? Узми њу мјесто оне. [*Суд 14, 20.]

3. А Самсон им рече: Ја нећу бити крив Филитејима кад им учиним зло.

4. И отишавши Самсон ухвати триста лисица, и узео луча, и свеза по двије за репове, и метну по један луч међу два репа,

5. Па запали лучеве, и пусти у љетину Филитејску, и попали љетину пожњевену и непожњевену, и винограде и маслинике.

6. Тада Филитеји рекоше: Ко је то учинио? И одговорише: Самсон зет Тамнаћанинов, јер му узео жену и даде је другу његову. Тада дођоше Филитеји и спалише огњем њу и оца њезина.

7. А Самсон им рече: Ако сте и учинили тако, опет ћу вам се осветити, па ћу се онда оканити.

8. И поломи их љуто ногама по бедрима: Потом отиде и настани се у пећини од стијене Итама.

9. Тада изидоше Филитеји и стадоше у око према Јуди, и раширише се до Лехије.

10. А људи од Јуде рекоше: Што сте изашли на нас? И одговорише: Изашли смо да свежемо Самсона и да му учинимо како је он нама учинио.

11. Тада изиде три тисуће људи из Јуде к пећини у стијени Итаму, и рекоше Самсону: Не знаш ли да Филитеји владају над нама? Зашто си нам, дакле, то учинио? А он им рече: Како су они мени учинили, тако ја учиних њима.

12. Они му рекоше: Дошли смо да те свежемо и предамо у руке Филитејима. А Самсон им рече: Закуните ми се да нећете ви уложити на ме.

13. Они му одговорише и рекоше: Нећемо; него ћемо те само свезати и предати у њихове руке, али те нећемо погубити. И свезаше га у два нова ужа и одведоше га из стијене.

14. И кад он дође до Лехије, Филитеји га среташе вичући од радости; а *дух Господњи сиђе на њ, и ужа на рукама његовима посташе као конци изгорјели од ватре, и спадоше свезе с руку његовијех.

[*Суд 14, 6.]

15. И он нађе чељуст магарећу још сирову, и пружив руку своју узео је, и поби њом тисућу људи.

16. Потом рече Самсон: Чељушћу магарећом једну гомилу, двије гомиле, чељушћу магарећом побих тисућу људи.

17. А кад изрече, баци чељуст из руке своје, и назва оно мјесто Рамат-Лехија.

18. И бијаше жедан јако, те завапи ка Господу и рече: Ти си учинио руком слуге својега ово избављење велико, а сада хоћу ли умријети од жеђи, или ћу пасти у руке необрезанима?

19. Тада Бог расцијепи стијену у Лехији и протече вода из ње, те се напи, и поврати му се дух и оживје. Зато се прозва онај извор Ен-Акоре, који је у Лехији до данашњега дана.

20. И би судија Израилу за времена Филитејскога двадесет година.

16. Самсонов пад, биједи и посљедња освета.

1. Потом отиде Самсон у Газу, и ондје видје једну жену курву и уђе к њој.
2. И људима у Газу би казано: Дође Самсон овамо. И опколише и вребаше га цијелу ноћ на вратима градским; и стајаху у потаји цијелу ноћ говорећи: Док сване, убићемо га.
3. Али Самсон спавав до поноћи, уста у поноћи и шчепа врата градска с оба довратка и ишчупа их с пријеворницом заједно, и метну их на рамена и однесе наврх горе која је према Хеврону.
4. Послије тога замилова дјевојку на потоку Сорику, којој бјеше име Далида.
5. И дођоше к њој кнезови Филистејски и рекоше јој: *Превари га и искушај гдје му стоји велика снага и како бисмо му досадили да га свежемо и свладамо; а ми ћемо ти дати сваки по тисућу и сто сребрника. [*Суд 14, 15.]
6. И Далида рече Самсону: Хајде кажи ми гдје стоји твоја велика снага и чим би се могао свезати и свладати.
7. А Самсон јој рече: Да ме свежу у седам гужава сировијех неосушенијех, онда бих изгубио снагу и био као и други човјек.
8. И донесоше јој кнезови Филистејски седам гужава сировијех, још неосушенијех, и она га свеза њима.
9. А код ње бијаше заседа у соби; и она му рече: Ето Филистеја на те, Самсоне! А он покида гужве као што се кида конач од кудеље кад осјети ватру; и не дозна се за снагу његову.
10. Потом рече Далида Самсону: Гле, преварио си ме и слагао си ми; него хајде кажи ми чим би се могао свезати.
11. А он јој рече: Да ме добро свежу новим ужима којима није ништа рађено, тада бих изгубио снагу и био бих као други човјек.
12. И Далида узе нова ужа и свеза га њима, пак му рече: Ето Филистеја на те, Самсоне! А засједа бијаше у соби. А он раскиде с руку ужа као конач.
13. Тада рече Далида Самсону: Једнако ме вараш и лажеш ми; кажи ми чим би се могао свезати? А он јој рече: Да седам прамена косе на глави мојој привијеш на вратило.
14. И она заглавивши вратило коцем, рече: Ево Филистеја на те, Самсоне! А он се пробуди од сна и истрже колац и основу и вратило.
15. Опет му она рече: Како можеш говорити: Љубим те кад срце твоје није код мене? Већ си ме три пута преварио не хотећи ми казати гдје ти је велика снага.
16. И она му досађиваше својим ријечима сваки дан и наваљиваше на њ, и душа му пренеможе да умре.
17. Те јој отвори цијело срце своје и рече јој: *Бритва није никад прешла преко главе моје, јер сам назиреј Божји од утробе матере своје; да се обријем, оставила би ме снага моја и ослабио бих, и био бих као сваки човјек. [*Суд 13, 5.]
18. А Далида, видећи да јој је отворио цијело срце своје, посла и позва кнезове Филистејске поручивши им: Ходите сада, јер ми је отворио цијело срце своје. Тада дођоше кнезови Филистејски к њој и донесоше новце у рукама својим.
19. А она га успава на крилу својем и дозвола човјека те му обрија седам прамена косе с главе, и она га прва свлада кад га остави снага његова.
20. И она рече: Ето Филистеја на те, Самсоне! А он пробудив се од сна, рече: Изаћи ћу као и прије и отећу се. Јер не знадијаше да је Господ *одступио од њега. [*1 Сам 16, 14.]
21. Тада га ухватише Филистеји, и ископаше му очи, и одведоше га у Газу и оковаше га у двоје вериге мједене; и мељаше у тамници.
22. А коса на глави његовој поче расти као што је била кад га обријаше.
23. И кнезови Филистејски скупише се да принесу велику жртву Дагону богу својему, и да се провеселе; па рекоше: Предаде нам бог наш у руке наше Самсона, непријатеља нашега.
24. Такођер и народ видјевши га, хваљаше бога својега говорећи: Предаде нам бог наш у руке наше непријатеља нашега и затирача земље наше и који поби толике између нас.
25. И кад се развесели срце њихово, рекоше: Зовите Самсона да нам игра. И дозваше Самсона из тамнице да им игра, и намјестише га међу два ступа.
26. Тада Самсон рече момку који га држаше за руку: Пустите ме да опипам ступове на којима стоји кућа, да се наслоним на њих.
27. А кућа бијаше пуна људи и жена и сви кнезови Филистејски бијаху ондје; и на крову бијаше око три тисуће људи и жена који гледаху како Самсон игра.
28. Тада Самсон заваци ка Господу и рече: Господе, Господе! Опомени ме се, молим те, и укријепи ме, молим те, само сада, о Боже! Да се осветим једанпут Филистејима за оба ока своја.
29. И загрли Самсон два ступа средња, на којима стајаше кућа, и наслони се на њих, на један десном, а на други лијевој руком својом.

30. Па онда рече Самсон: Нека умрем с Филистејима. И належе јако, и паде кућа на кнезове и на сав народ који бјеше у њој; и би мртвијех које поби умирући више него онијех које поби за живота својега.

31. Послије дођоше браћа његова и сав дом оца његова и узеше га, и вративши се, *погребоше га између Сараје и Естаола у гробу Маноја, оца његова. А он би судија Израиљу двадесет година. [*Суд 13, 25.]

17. *Миха врши идолопоклоничку службу.*

1. А бијаше један човјек из горе Јефремове по имену Миха.

2. Он рече матери својој: Тисућа и сто сребрника што су ти украдени, за које си клела и говорила преда мном, ево, то је сребро у мене, ја сам га узео. А мати му рече: Господ да те благослови, сине!

3. А кад врати тисућу и сто сребрника матери својој, рече мати његова: То сам сребро посветила Господу из своје руке за тебе, сине мој, да се начини од њега лик резан и ливен; зато ти га сада дајем натраг.

4. Али он опет даде сребро матери својој, а мати узе двјеста сребрника и даде златару, а он начини од њега лик резан и ливен, те бијаше у кући Михиној.

5. И тај Миха имаше кућу за богове, и начини *оплећак и ликове, и посвети једнога између синова својих да му буде свештеник. [*Суд 8, 27.]

6. *У то вријеме не бјеше цара у Израиљу; сваки чињаше што му бијаше драго. [*Суд 18, 1; 19, 1; 21, 25.]

7. А бјеше један младић из Витлејема Јудина, од породице Јудине, који бјеше Левит и ондје борављаше.

8. Он отиде из тога града, Витлејема Јудина, да се настани гдје може; и идући својим путем дође у гору Јефремову до куће Михине.

9. А Миха му рече: Откуда идеш? Одговори му Левит: Из Витлејема Јудина, идем да се настаним гдје могу.

10. А Миха му рече: Остани код мене и буди ми отац и свештеник, а ја ћу ти дати десет сребрника на годину и двоје хаљине и храну. И отиде Левит к њему.

11. И Левиту би по вољи да остане код њега, и би му тај младић као да му је син.

12. И Миха посвети Левита да му је свештеник тај младић, и оста у кући Михиној.

13. Тада рече Миха: Сада знам да ће ми Господ учинити добро зато што имам Левита свештеника.

18. *Племе Даново осваја Лаис и ту установљава Михину идолопоклоничку службу.*

1. У *то вријеме не бјеше цара у Израиљу, и у то вријеме племе Даново тражаше себи наслједство гдје би наставало, јер му до тада не бјеше допало наслједство међу племенима Израиљевијем. [*Суд 17, 6.]

2. Зато послаше синови Данови из породице своје пет људи између себе, храбре људе од *Сараје и Естаола, да уходе земљу и добро размотре, и рекоше им: Идите, размотрите земљу. И они отидоше у гору Јефремову у кућу Михину и заноћише ондје. [*Суд 13, 25.]

3. И кад бијаху код куће Михине, познаше глас онога младића Левита, и свративши се онамо рекоше му: Ко те доведе овамо? И шта радиш ту? И шта ћеш ту?

4. А он им рече: Тако и тако учини ми Миха, и најми ме да му будем свештеник.

5. А они му рекоше: Упитај Бога да знамо хоће ли нам бити срећан пут на који поћосмо.

6. А свештеник им рече: Идите с миром; по вољи је Господу пут којим идете.

7. И тако пошавши онијех пет људи дођоше у Лаис, и видјеше тамошњи народ гдје живи без страха по обичају Сидонском, мирно и без страха, и да нема никога у земљи ко би им чимгод досађивао или отимао власт, и да су далеко од Сидоњана, нити имају шта с ким.

8. Па кад се вратише к браћи својој у Сарају и Естаол, рекоше им браћа: Што је?

9. А они рекоше: Устајте да идемо на њих; јер видјесмо земљу, и врло је добра. И ви не марите? Немојте се лијенити, него похитајте да узмете земљу.

10. Кад дођете, доћи ћете к народу безбрижном и у земљу пространу; јер је предаде Бог у ваше руке; то је мјесто гдје нема недостатака ни у чем што има на земљи.

11. Тада поћоше оданде из Сараје и Естаола шест стотина људи од породице Данове наоружанијех.

12. И отишавши стадоше у око код Киријат-Јарима у Јуди; зато се прозва оно мјесто Махане-Дан до данас, и јест иза Киријат-Јарима.

13. А оданде пошавши у гору Јефремову, дођоше у кућу Михину.

14. Тада проговорише петорица што бијаху ишли да уходе земљу Лаиску, и рекоше браћи својој:

*Знаете ли да у овијем кућама има оплећак и ликова, и лик резан и лик ливен? Сада, дакле, гледајте

што ћете радити. [*Суд 17, 5.]

15. А они свративши се онамо, уђоше у кућу гдје бјеше младић Левит, у кућу Михину, и упиташе га за здравље.

16. А шест стотина људи наоружанијех од синова Дановијех стадоше пред вратима.

17. А пет људи што бјеху ишли да уходе земљу отишавши, уђоше и узеше лик резан и оплећак и ликове и лик ливен; а свештеник стајаше на вратима са шест стотина људи наоружанијех.

18. И они што уђоше у кућу Михину кад узеше лик резани, оплећак, ликове и лик ливени, свештеник им рече: Шта радите?

19. А они му рекоше: Мучи, метни руку на уста, па хајде с нама, и буди нам отац и свештеник. Што ти је боље, бити свештеник кући једнога човјека или бити свештеник племену и породици у Израиљу?

20. И свештеник се обрадова у срцу, и узе оплећак и ликове и лик резани, и уђе међу народ.

21. И окренувши се, пођоше пустивши дјецу и стоку и закладе напријед.

22. А кад бијаху далеко од куће Михине, онда људи који живљаху у кућама близу куће Михине скупише се и пођоше у потјеру за синовима Дановијем.

23. И викаше за синовима Дановијем, а они обазревши се рекоше Михи: Што ти је те си скупио толике људе?

24. А он рече: Узели сте моје богове које сам начинио, и свештеника, па отидосте. Шта још имам? Па још кажете: Што ти је?

25. А синови Данови рекоше му: Немој да ти се чује глас за нама да не би ударили на вас људи гњевни, те ћеш изгубити душу своју и душу дома својега.

26. И синови Данови отидоше својим путем, а Миха, видећи да су јачи од њега, врати се и отиде кући својој.

27. И они узевши што бјеше начинио Миха, и свештеника, којега имаше, дођоше у Лаис к народу мирном и безбрижном; па их исјекоше оштријем мачем, а град упалише огњем.

28. И не бјеше никога да их избави; јер бијаху далеко од Сидона и не имаху ништа ни с ким; а град бијаше у долини која је код Вет-Реова. Послије сазидаше град и населише се у њему.

29. И назваше град *Дан по имену Дана оца својега, који се роди Израиљу; а прије се град зваше Лаис. [*ИНав 19, 47; 1 цар. 12, 29.]

30. И синови Данови намјестише себи онај лик резани; а Јонатан, син Гирсона Манасијина, и синови његови бијаху свештеници племену Данову докле се год не исели из земље.

31. И намјештен им стајаше онај лик резани који начини Миха, *за све вријеме докле дом Божји бијаше у Силому. [*ИНав 18, 1.]

19. Страшно дјело становника Гаваје у Венијаминовом племену.

1. У то вријеме, *кад не бјеше цара у Израиљу, бјеше један Левит који живљаше као дошљак крај горе Јефремове, и узе иночу из Витлејема Јудина. [*Суд 17, 6.]

2. А иноча његова чињаше прељубу код њега, па отиде од њега кући оца својега у Витлејем Јудин, и оста ондје четири мјесеца.

3. А муж њезин уста и отиде за њом да јој лијепо говори и да је доведе натраг, имајући са собом момка својега, и два магарца; и она га уведе у кућу оца својега, и кад га видје отац њезин, обрадова се доласку његову.

4. И устави га таст његов, отац младичин, и оста код њега три дана, и ондје јеђаху и пијаху и ноћиваху.

5. А четврти дан кад усташе рано, уста и он да иде; али отац младичин рече зету својему: Поткријепи срце своје залогајем хљеба, па онда идите.

6. И тако сједоше и сједоше обојица заједно и напише се; па рече отац младичин мужу: Хајде, остани још ноћас и буди весео.

7. Али човјек уста да иде; али таст његов навали на њ, те опет ноћи ондје.

8. Потом урани петого дана да иде; и рече му отац младичин: Поткријепи срце своје. И једући заједно забавише се докле и дан наже.

9. Тада уста човјек да иде, он и иноча му и момак; а таст његов, отац младичин, рече му: Ето, дан је већ нагао, вече је, преноћите овдје; ето, доцкан је, преноћи овдје и буди весео, па сјутра ураните на пут, и иди к својему шатору.

10. Али човјек не хтје ноћити, него уста и пође; и дође до Јевуса, а то је Јерусалим, и с њим два магарца натоварена и иноча његова.

11. А кад бијаху близу Јевуса, дан бијаше нагао врло, па рече слуга господару својему: Хајде брже да

се свратимо у тај град Јевус, и ту да ноћимо.

12. А господар му рече: Нећемо свратити у туђ град, који није синова Израљевијех, него ћемо ићи до Гаваје.

13. Још рече момку својему: Хајде брже да стигнемо у које од тијех мјеста и да ноћимо у Гаваји или у Рами.

14. И минуше онуда и отидоше; и сунце их зађе близу Гаваје Венијаминове.

15. И окретоше онамо да отиду и преноће у Гаваји; и кад уђе, сједе на улици градској; и не би никога да их прими у кућу да преноће.

16. И где, један старац враћаше се с посла својега из поља увече, а бијаше из горе Јефремове и живљаше као дошљак у Гаваји; а људи онога мјеста бјеху синови Венијаминови.

17. И он, подигав очи своје, угледа онога човјека путника на улици градској; и рече му старац: Куда идеш? И откуда идеш?

18. А он му одговори: Идемо од Витлејема Јудина до на крај горе Јефремове; оданде сам, па сам ишао до Витлејема Јудина, а сада идем к дому Господњему, и нема никога да ме прими у кућу.

19. А имамо и сламе и пиће за магарце своје, и хљеба и вина за се и за слушкињу твоју и за момка који је са слугом твојим имамо свега доста.

20. А старац му рече: Буди миран; што ти год недостаје, ја ћу се старати за то; само немој ноћити на улици.

21. И уведе га у своју кућу, и положи магарцима; потом опраше ноге, и једоше и пише.

22. А кад се развеселише, где, *људи онога града, безаконици, опколише кућу, и стадоше лупати у врата, и рекоше старцу, господару од куће, говорећи: Изведи тога човјека што је ушао у твоју кућу да га познамо. [*1 Мој 9, 4.]

23. И изашав к њима *онај човјек, господар од куће, рече им: Не, браћо, не чините зла; кад је човјек ушао у моју кућу, не чините тога безумља. [*1 Мој 19, 7.]

24. Ево, кћи моја дјевојка и иноча његова, њих ћу вам извести, па њих осрамотите и чините с њима што вам је воља, само човјеку овому не чините тога безумља.

25. Али га не хтјеше послушати они људи. Тада онај човјек узне иночу своју и изведе је напоље к њима, и они је познаше, и злоставише је цијелу ноћ до зоре, и пустише је кад зора забијеље.

26. И дошавши жена у зору, паде код врата од куће онога човјека гдје бјеше господар њезин, и лежа докле се не расвану.

27. А господар њезин уста ујутру, и кад отвори врата и изађе да иде својим путем, а то жена иноча његова лежаше на вратима кућнијем, и руке јој на прагу.

28. И рече јој: Устани да идемо. Али не би одговора. Тада је метну на магарца, и уставши човјек пође у мјесто своје,

29. И дошав кући својој, узне мач и узне иночу своју и *исијече је с костима на дванаест комада и разасла у све крајеве Израљеве. [*1 Сам 11, 7.]

30. И ко год видје говораше: Није се учинило нити се видјело тако што откад изидоше синови Израљеви из Мисира до данас. Промислите о том и вијећајте и говорите.

20. *Остала племена војују против племена Венијаминовог и готово га затиру.*

1. Тада изидоше сви синови Израљеви, и сабра се сав народ једнодушно, од Дана до Вирсавеје и до земље Галадове, ка Господу у *Миспу. [*Суд 11, 11; 1 Сам 7, 5.]

2. И главари свега народа, свијех племена Израљевијех, дођоше на збор народа Божијега, четири стотине тисућа људи пјешака који махаху мачем.

3. А синови Венијаминови чуше да су синови Израљеви отишли у Миспу. Синови Израљеви рекоше: Кажите како се догодило то зло.

4. А Левит, муж убијене жене, одговори и рече: *Дођох с иночком својом у Гавају Венијаминову да преноћим. [*Суд 19, 15.]

5. А Гавајани усташе на ме, опколише ме у кући ноћу, и хтјеше ме убити; и иночу моју злоставише тако да умрије.

6. Зато узев иночу своју, исјекох је на комаде и разаслах је у све крајеве нашљедства Израљева; јер учинише грдило и срамоту у Израљу.

7. Ето, ви сте сви синови Израљеви; промислите и вијећајте.

8. А сав народ уста једнодушно и рече: Да не идемо ниједан к шатору својему, и ниједан да се не враћа кући својој.

9. Него ово да учинимо Гаваји: да бацимо ждријеб за њу.

10. Да узмемо по десет људи од стотине по свијем племенима Израљевијем, и по стотину од

тисуће, и по тисућу од десет тисућа, да донесе храну народу, а он да иде да учини Гаваји Венијаминовој како је заслужила грдилом које је учинила Израиљу.

11. И скупи се сав народ Израиљев на онај град сложивши се једнодушно.

12. Тада послаше племена Израиљева људе у све породице Венијаминове, и поручише им: Какво се то зло учини међу вама?

13. Сада дајте те незаконике што су у Гаваји да их погубимо и извадимо зло из Израиља. Али не хтјеше синови Венијаминови послушати браће своје, синова Израиљевијех.

14. Него се скупише синови Венијаминови из својих мјеста у Гавају да изиду да се бију са синовима Израиљевијем.

15. И наброји се у то време синова Венијаминовијех из њиховијех градова двадесет и шест тисућа људи који махаху мачем осим становника Гавајских, којих бјеше на број седам стотина људи одабранијех.

16. У свем том народу бјеше седам стотина људи одабранијех, који бијеху љеваци, и сваки гађаше каменом из праћке у длаку не промашујући.

17. А људи Израиљаца наброји се, осим синова Венијаминовијех, четири стотине тисућа људи који махаху мачем, самијех војника.

18. И уставши *отидоше к дому Бога силнога, и † упиташе Бога и рекоше синови Израиљеви: Ко ће између нас ићи први у бој на синове Венијаминове? А Господ рече: Јуда нек иде први. [*Суд 20, 26; † Суд 1, 1.]

19. Потом уставши рано, синови Израиљеви стадоше у око према Гаваји.

20. И изидоше синови Израиљеви у бој на синове Венијаминове, и уврсташе се синови Израиљеви да ударе на Гавају.

21. А синови Венијаминови изидоше из Гаваје, и поваљаше по земљи између Израиљаца у онај дан двадесет и двије тисуће људи.

22. Али се народ синова Израиљевијех ослободи, те се опет уврсташе на истом мјесту гдје се бијаху уврстали првога дана.

23. Јер синови Израиљеви отидоше те плакаше пред Господом до вечера, и упиташе Господа говорећи: Хоћемо ли опет изаћи у бој на синове Венијамина, брата својега? А Господ им рече: Изидите на њих.

24. И изидоше синови Израиљеви на синове Венијаминове други дан.

25. И синови Венијаминови изидоше пред њих из Гаваје други дан; и поваљаше по земљи између синова Израиљевијех опет осамнаест тисућа људи, који сви махаху мачем.

26. Тада сви синови Израиљеви и сав народ *изидоше и дођоше к дому Бога силнога, и плакаше и стајаше ондје пред Господом, и постише се онај дан до вечера, и принесоше жртве паљенице и жртве захвалне пред Господом. [*Суд 20, 18.]

27. Па упиташе синови Израиљеви Господа; јер ондје бијаше ковчег завјета Божијега у оно вријеме;

28. И Финес, син Елеазара сина Аронова, стајаше пред њим у оно вријеме. И рекоше: Хоћемо ли опет изаћи у бој на синове Венијамина, брата својега, или ћемо се оканити? А Господ им рече: Изидите, јер ћу их сјутра предати вама у руке.

29. Тада намјести Израиљ засједе око Гаваје.

30. И синови Израиљеви изидоше трећи дан на синове Венијаминове, и уврсташе се према Гаваји као првом и другом.

31. А синови Венијаминови, изашавши пред народ, одвојише се од града, и стадоше бити и сјећи народ као првом и другом по путовима, од којих један иде к дому Бога силнога, а други у Гавају, и по пољу, и убише до тридесет људи из Израиља.

32. И рекоше синови Венијаминови: Падају пред нама као прије. А синови Израиљеви рекоше: Да бјежимо да их отргнемо од града на путове.

33. Тада сви синови Израиљеви кретоше се са својега мјеста и уврсташе се у Вал-Тамару; и засједе Израиљеве искочише из мјеста својега, из лука Гавајских.

34. И дође на Гавају десет тисућа људи изабранијех из свега Израиља, и бој поста жешћи, а они не опазише да ће их зло задесити.

35. И Господ поби Венијамина пред Израиљем, и синови Израиљеви погубише онај дан од синова Венијаминовијех двадесет и пет тисућа и сто људи, који сви мачем махаху.

36. И синови Венијаминови видјеше да су надбијени; јер синови Израиљеви узмакоше испред синова Венијаминовијех уздајући се у засједе које бијаху намјестили код Гаваје.

37. А они што бијаху у засједи, навалише брже у Гавају, и ушавши исјекоше све по граду оштријем мачем.

38. А бијаху синови Израиљеви уговорили с онима у засједи да за знак запале ватру да се дигне

велик дим из града.

39. Тако синови Израїљеви стадоше бјежати из боја, а синови Венијаминови почеше убијати, и исјекоше до тридесет људи између синова Израїљевијех говорећи: Доиста падају пред нама као у пређашњем боју.

40. Али кад се пламен и дим као ступ диже из града, обазреше се синови Венијаминови, и гле, огањ се из града дизаше до неба.

41. Тада се вратише синови Израїљеви, а синови Венијаминови сметоше се видећи да их је зло задесило;

42. И побјегоше испред синова Израїљевијех к пустињи; али их војска гоњаше, и који из градова излажаху, бише их међу собом.

43. Тако опколише синове Венијаминове, гонише их, глачише их од Менује до Гаваје к истоку.

44. И погибе синова Венијаминовијех осамнаест тисућа људи, самијех јунака.

45. А онијех што се окретоше и побјегоше у пустињу к стијени Римону, напабирчише их по путовима пет тисућа људи, и гјераше их до Гидома и побише их двије тисуће људи.

46. И тако свега погибе онај дан синова Венијаминовијех двадесет и пет тисућа људи који махашу мачем, све самијех јунака.

47. И бјеше *шест стотина људи који се окретоше и утекоше у пустињу к стијени Римону, и осташе на стијени Римону четири мјесеца. [*Суд 21, 13.]

48. Потом синови Израїљеви вративши се к синовима Венијаминовијем исјекоше оштријем мачем и људе по градовима и стоку и што се год нађе; и све градове који осташе попалише огњем.

21. Како се поново подигло племе Венијаминово.

1. А *синови Израїљеви бијаху се заклели у Миспи рекавши: Ниједан између нас да не да кћери своје за жену сину Венијаминову. [*Суд 20, 1.]

2. Зато отиде народ *к дому Божијему, и осташе ондје до вечера пред Богом, и подигавши глас свој плакаше врло, [*Суд 20, 18.]

3. И рекоше: Зашто се, Господе Боже Израїљев, догоди ово у Израїљу данас да нестане једнога племена из Израїља?

4. И сјутрадан урани народ, и начини ондје олтар, и принесеше жртве паљенице и жртве захвалне.

5. Тада рекоше синови Израїљеви: Има ли ко да није дошао на збор из свијех племена Израїљевијех ка Господу? Јер се бијаху тешко заклели за онога ко не дође у Миспу ка Господу рекавши: Да се погуби.

6. Јер се синовима Израїљевијем сажали за Венијамином, братом њиховијем, и рекоше: Данас се истријеби једно племе из Израїља.

7. Шта ћемо чинити с онима што су остали да би имали жене кад се заклесмо Господом да им не дамо кћери својих за жене?

8. Па рекоше: Има ли ко из племена Израїљевијех да није дошао у Миспу ка Господу? И гле, не бјеше дошао на војску, на збор, нико из Јависа Галадова.

9. Јер кад се народ преброји, гле, не бјеше ондје ниједнога од онијех који живе у Јавису Галадову.

10. Зато посла збор онамо дванаест тисућа храбријех људи и заповједи им говорећи: Идите и побијте становнике у Јавису Галадову оштријем мачем и жене и дјецу.

11. Ово ћете, дакле, учинити: *Све мушкиње и све женскиње што је познало човјека побијте. [*4 Мој 31, 17.]

12. И нађоше међу становницима Јависа Галадова четири стотине дјевојака које не бјеху познале човјека, и доведоше их у око у Силом, који је у земљи Хананској.

13. Тада посла сав збор, те говорише синовима Венијаминовијем *који бјеху у стијени Римону, и објавише им мир. [*Суд 20, 47.]

14. Тако се вратише синови Венијаминови у то вријеме, и дадоше им жене које оставише у животу између жена из Јависа Галадова; али их не бјеше доста за њих.

15. А народу бјеше жао Венијамина што Господ окрњи племена Израїљева.

16. Па рекоше старјешине од збора: Шта ћемо чинити с овима што су остали да би имали жене? Јер су изгинуле жене у племену Венијаминову.

17. Потом рекоше: Нашљедство Венијаминово припада онима што су остали, да се не би затрло племе из Израїља.

18. А ми им не можемо дати жена између кћери својих, јер су се заклели синови Израїљеви рекавши: Да је проклет ко да жену синовима Венијаминовијем.

19. Потом рекоше: Ево, годишњи је празник Господњи у Силому, који је са сјевера Ветиљу, к

истоку, на путу који иде од Ветиља у Сихем, и с југа Левони.

20. И заповједише синовима Венијаминовијем говорећи: Идите и засједите по виноградима.

21. И пазите: па кад изиду кћери Силомске да играју, изидите из винограда и отмите сваки себи жену између кћери Силомских; и идите у земљу Венијаминову.

22. А кад дођу оци њихови или браћа њихова к нама да се суде, ми ћемо им казати: Смидујте им се нас ради, јер у овом рату нијесмо заробили жене за свакога од њих, а ви им нијесте дали, и тако нећете бити криви.

23. Тада синови Венијаминови учинише тако, и доведоше жене према броју свом између играчица које отеше, и отишавши вратише се на нашљедство своје, и сазидаше опет градове и населише се у њима.

24. И тако разидоше се синови Израилјеви оданде у оно вријеме сваки у своје племе и у породицу своју, и отидоше оданде сваки на своје нашљедство.

25. *У оно вријеме не бјеше цара у Израилју; сваки чињаше што му бјеше драго. [*Суа 17, 6.]

Share

Tweet

Like 0

« ПРЕТХОДНА СТРАНА 1 ... 6 7 »

Коментарисање није више омогућено.

РУБРИКЕ

СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ

Свето Писмо
Апостол
Паримејник
Псалтир

ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ

За заједничко богослужење

Службеник и чиновник
Часослов
Химне
Минеји
Србљак
Триоди
Типик
Литургикон
Тропари и кондаци
Остало
Месеослов

За посебно богослужење

Требник

НОТНЕ КЊИГЕ

Приручник
Нотни зборник
Осмогласник

ДОМАЋЕ КЊИГЕ

Каноник и молитвеник

ЈАВИТЕ НАМ СЕ

Ваше име (обавезно)

Ваша имејл адреса (обавезно)

Наслов поруке

Ваша порука

Пошаљите

ВАЖНА НАПОМЕНА

Текстови могу да се користе сам богослужење. Свака употреба (и злоупотреба) материјала у циљу прештампавања, објављивања и стицања материјалне користи је забрањена. Молимо вас да издајте објављених дела материјално по куповином (и коришћењем) богослужбених књига.

НАЈНОВИЈЕ

Царски Часови на Свети и Вели априла 2020.

Правило за читање Акатиста и 1 јануара 2019.

Типик 10. јануара 2019.

Триоди 10. јануара 2019.

Србљак 10. јануара 2019.

Минеји 9. јануара 2019.

Химне 9. јануара 2019.

Псалтир 9. јануара 2019.

Акатистник

Припрема за Свето Причешће